

en Værditold for Varer. Det er ikke Detailhandlere, det her dreier sig om, eller mindre Njøbmænd, det er om dem, der importerer Varerne i stor Maalestof. Det kommer ikke til at angaa den store Mængde af Befolkningen, men særlig dem, der er heldigst og og gunstigt stillede, det er dem, man kaster en Skygge paa, og ikke undser sig ved at sige, at det er Mænd, der har saa ringe Nærfærdighedsfølelse, at som det ærede Medlem for Njøbenhavns 6te Valgkreds (Sad) sagde, selv de mest hæderlige Handelsmænd ville blive nødt til at bedrage for at kunne komme til at konkurrere med de øvrige Bedragerer i Samfundet. Det er en af den Art Bestyrelser, som jeg har ingen Maaede vil gjøre til min. Jeg har slet ikke saa daarlig en Tanke til vor hæderlige Handelsstand, at deres Hæderlighed skulde sidde saa løst, at fordi Andre bedrage, vilde de ogsaa bedrage, og ville sagtens alligevel gjøre Paastand paa at være hæderlige Folk. Nei, jeg tror, at naar man alvorlig tager fat med Billie til at gennemføre en Toldrevision paa dette Grundlag, saa vidt det lader sig gjøre, vil man ogsaa kunne komme frem. Det vil være muligt at finde Veien, ad hvilken man kan ramme de, som jeg haaber, saa Bedragerer, der ville være i vort Samfund, og som ville forsøge at besvige Toldvæsenet ved, at der bliver sat en klækelig Bøde for Overtrædelsen ved Bekjendtgjørelse af deres Navne, hvor man var overbevist om, at de havde forsøgt eller begaaet Besvigelser. Dersom man f. Ex. gif frem med en lignende Strengthed, som man nutildags gaar frem med mod Folk, som slet ikke tænke paa at bedrage, jeg tænker her paa de Margarinforhandlere, som man konfirterer Varerne for og dømmer til store Bøder, blot den Tegning, der skal staa paa deres Juskager, er $\frac{1}{4}$ Tomme for lang eller for kort — dersom man i Forhold dertil vilde gaa til at sætte Straf for Toldbesvigelser, tænker jeg, at selv de, der kunde have Øyst til at bedrage, vilde betænke sig, end sige da de hæderlige Forhandlere eller hæderlige Firmaer i Samfundet, som det ærede Medlem for Njøbenhavns 6te Valgkreds sigtede til, der kunde da slet ikke være Tale om, at de vilde slippe deres Hæderlighed med Udsigt til at komme saa galt fra det. — Der er ikke saa sjældent i Løbet af Forhandlingerne fremkommen en Sætning omrent som saa, at vi ere nødt til at følge med i Bestyrelsen, saa længe vore Naboer gjøre det, eller saa længe overhovedet Andre, som vi staa i Samdem med, indføre Bestyrelse; saa længe maa vi følge med, og den høitæredede Finanzminister belagde endog saa denne Udtalelse med et Ve over dem, der ikke følge med.

Jeg er nu slet ikke bange for dette. Ve fra Ministerbordet, og jeg er overbevist om, at det er et af den Slags Veer, der intet Steds har hjemme; thi Bestyrelsen skal nok i Længden vise sig at blive til Ulykke for den Stat og det Samfund, som indfører den. I jo høiere Grad man gaar frem ad den Ve, desto mere Ulykke og Fortrød og desto mere Proletariat og Glendighed vil der blive indenfor Landets egne Grændser. At det saa skulde være en Opmintring for os til at gaa den samme Ve for at indføre de samme Samfundstilstande hos os skal nok vise sig at være en forkert Tankegang. — Der er egentlig en Øtring af dem, som fremkom fra Ministerbordet, som det forekommer mig ikke er dragen frem. Det var den, at Udførselspræmierne var særlig noget slemt Noget, som vi vare nødt til at gjøre Noget for at stille en Modvægt imod. Jeg betragter Udførselspræmien fra et helt andet Standpunkt. Dersom vi tænke os, at Ulandet giver Præmier for Udførselen af Varer, som vi her i vort eget Land slet ikke besatte os med at fabrikere, er det aabenbart, at vi havde fuld og udelt Fordel af det. Dersom vi ikke havde Sukkerfabriker og Sukkerødyrkere, som have en vis Fordel deraf, her i Landet, saa vilde Sagen paa dette Omraade lige strax være indlysende for os. Naar Tydskerne give dem, der fabrikere Sukker, een Pfennigs- eller een Dres-Udførselspræmie, vil det jo kun sige, at Tydskerne ere saa venlige imod alle dem i Danmark, der skulle bruge Sukker, at de staa een Dre af Prisen, for at de desto nemmere skulle kunne komme til det. Det er saa langt fra, at vi skulle være misfornøiede derover, at vi snarere skulle føle os opfordrede til at sende Tydskerne en Takadresse, fordi de sende de konsumerende Borgere og Borgerinder i vort Land saa billigt Sukker herop. Nu veed jeg godt, at hvad der staar for den høitæredede Ministers Tanke er det, at vi have en Virksomhed her i vort Land, der lider under Ulandets Udførselspræmie, men her vil da fra vor Side blive at overveie, hvor stor Fordelen er, vi have af den Udførselspræmie, som Ulandet giver, og hvor megen Skade den Virksomhed, som findes her i Landet, lider derved, og naar vi gennem denne Undersøgelse komme til det Resultat, at vi havde langt større Fordel, end vedkommende Virksomhed havde Skade deraf, saa kan jeg ikke se, at det vilde være rigtigt lige overfor Samfundet, dersom man for at begunstige en enkelt Virksomhed vilde lade dette gaa ud over et langt større Antal af Landets øvrige Borgere. — Endelig har Ministeren anset over den Nedgang i Toldindtægten, der vilde blive Følgen,